

har set efter i Lovtidende, og jeg har ikke kunnet finde nogen kongelig Anordning, som ophæver Loven; den er altsaa gældende endnu, saa vidt jeg kan se. Det har sin Interesse overfor det, jeg straks skal komme til, Anmærkningerne paa Finanslovens § 3.

Under Krigen var Udviklingen den, at man paa Finansloven i 1915 fik en Anmærkning om, at Kassebeholdningen delvis kunde anlægges i Varer, og i 1918 fik man den Tilføjelse, at Reservefonden kunde gives i Sikkerhed for disse Varer. I Hjemmel af disse Anmærkninger har man saa under Krigen i høj Grad overtrukket Kontoen i Nationalbanken. Den naaede vist paa visse Tider til et Overtræk af over 150 Mill. Kr. Det er jo ikke Smaabeløb, der ad denne Vej i Tidens Løb er stillet til Raadighed for Finansministeren. Nu sker der efter Krigen den Udvikling, at paa Finansloven 1920 vender Anmærkningen om Reservefonden tilbage, man maatte fremtidig, ganske som det var Tilfældet før Loven af 1914, ikke disponere over den undtagen ved Lov. Denne Anmærkning staar derefter paa Finansloven indtil Finansloven for indeværende Aar. Dér er de to Anmærkninger, som tidligere fandtes paa § 3, med Hensyn til Kassebeholdningen og Reservefonden forsvundet. Jeg har ikke kunnet finde dem. Der findes ganske vist en Bemærkning om, at der ikke forventes nogen væsentlig Forandring af Fondens Kapital. Men det er jo ikke noget Baand paa den højtærede Finansminister, og da Loven af 1914, som jeg sagde før, formentlig endnu bestaar, har det efter min Mening sin lovmæssige Betydning, at disse Anmærkninger paa Finansloven er faldet bort, idet det vel maa være en Betingelse for, at de stadig kan betragtes som gældende, at de gentages, naar de er af den Natur, som denne Bemærkning her er.

Hele det Spørgsmaal om Overtræk er i høj Grad aktuelt. Ikke mindst i den Situation, hvori vi er i Øjeblikket — hvor der fra saa mange Sider er rettet voldsomme Angreb paa Nationalbanken, fordi den forøger sin Seddelmængde —, bliver det af stor Interesse for Klaringen af disse Forhold, at det virkelig kommer til at ligge klart for Offentligheden, hvorledes

hele Situationen er, at det ikke bliver saaledes, som det er nu, at dette Forhold skjules paa Kontokurantforholdet, saaledes at man i Virkeligheden aldeles ikke af de Maanedsbalancer, som Nationalbanken offentliggør, kan se noget om, hvorledes Stillingen er med Hensyn til Statens Overtræk. Jeg tror, det kunde have sin Betydning, fordi der jo er en vis Spænding paa dette Omraade mellem By og Land. Man har fra Landbrugets Side undertiden gjort den Betragtning gældende, at der finder en Kreditindskrænkning Sted overfor det, som i Virkeligheden kommer Byerhvervene til gode. Det er denne Mistanke, som jeg synes man kunde bidrage i nogen Maade til at klare, naar man fik lagt disse Forhold ganske klart. Det er ogsaa af Vigtighed, at det Spørgsmaal bringes paa det rene, hvorledes den forfatningsmæssige Stilling er. Kan Finansministeren ubegrænset trække paa sin Konto i Nationalbanken? Eller findes der en Grænse, og hvilken er denne Grænse?

Den højtærede Finansminister oplyste ganske vist, at Finansudvalget stadig faar Meddelelse om disse Overtræk. Det kan jo være meget værdifuldt, men naar det hele, der sker, er, at dette meddeles Finansudvalget, og at Finansudvalget derefter bevarer det som en dyb Hemmelighed, kun tager det til Efterretning, saa er Garantien, der ligger deri, meget ringe.

Man har sagt, at under Valutakonferencen — den, der fandt Sted under Forsæde af Nationalbanken — skal det en Gang være hændt, at det ærede Medlem Hr. Klaus Berntsen spurgte, om det nogen Sinde var sket, at Nationalbankens Direktion havde sagt nej til en Finansminister, der kom og bad om Penge, og at der var blevet svaret, at det var aldrig sket, hvorefter det ærede Medlem havde sagt, at det beroligede ham meget. Det er en meget interessant Episode, og jeg vil naturligvis nødig bidrage til paa nogen Maade at forurolige Tingets Alderspræsident, men jeg maa dog sige, at denne Oplysning er vist historisk ikke rigtig, for Landstingsmand Schovelin har i en Artikel i „Nationaltidende“ oplyst, hvad der meget let maa kunne slaas fast ad anden Vej, at i 1848 sagde Nationalbankens Direktion kort og klart nej til et Laaneforlangende fra